

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 września 2023 r.,  
sprawy **A. L.**  
skazanego z art. 286 § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę  
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie  
z dnia 6 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 424/22  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie  
z dnia 12 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 593/20

### **p o s t a n o w i ł**

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć  
skazanego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gryfinie wyrokiem z 12 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 593/20, uznał A. L. winnym tego, że dnia 27 czerwca 2019 w G., prowadząc działalność gospodarczą „P.” z siedzibą w S., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 59.634,99 zł, w ten sposób, że w dniu 27 czerwca 2019 r. zawarł umowę z pokrzywdzoną na

wykonanie stolarki okiennej i zewnętrznej drzwiowej, bramy garażowej oraz rolet z montażem, po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd co do zamiaru i możliwości wykonania zamówienia, czym działał na szkodę M. S., tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., za które wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś a na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej z nich na kwotę 20 zł ( pkt I). Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby i na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddał oskarżonego pod dozór kuratora (pkt II). Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby (pkt III), a na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał A. L. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz M. S. kwoty 59.634,99 zł (pkt IV). Rozstrzygnął w przedmiocie kosztów postępowania (pkt V).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca, zarzucając naruszenie przepisu art. 286 § 1 k.p.k. polegającego na jego błędnym zastosowaniu w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego nie wyczerpuje znamion przestępstwa.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 6 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 424/22 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w przypisanym oskarżonemu czynie zwrot „i możliwości” zastąpił słowem „terminowego” i za przypisany oskarżonemu czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 roku - przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. - wymierzył mu karę grzywny 300 stawek dziennych określając wysokość stawki na 40 zł. Nadto, uchylił rozstrzygnięcia zawarte w pkt. II i III jego części dyspozytywnej oraz uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt. IV jego części dyspozytywnej. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierzył mu 1200 zł opłaty za obie instancje.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca A. L., który zaskarżając to orzeczenie w całości, podniósł zarzuty:

1. naruszenia przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. - poprzez nienależytą obsadę sądu odwoławczego rozpoznającego sprawę, gdyż w jego składzie jako sędzia przewodniczący zasiadała osoba nieuprawniona do orzekania w sądzie okręgowym, tj. sędzia J. W., powołany na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w S. postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 czerwca 2019 r., na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 13 grudnia 2018 r., co w świetle uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r. składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń sygn. akt BSA 1-4110-1/20, skutkuje uznaniem, iż sędzia J. W. powołany został na stanowisko sędziego sądu okręgowego w sposób wadliwy, naruszający standardy niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności; a także
2. zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przejawiające się w: art. 4, 5 § 2 i 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady bezstronności organu procesowego (art. 4 k.p.k.), zasady „in dubio pro reo” (art. 5 § 2 k.p.k.) jak również zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.) i w konsekwencji uznanie, że zachowanie A. L. wypełnia znamiona przestępstwa z art. 286 §1 k.k. w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie w postaci wyjaśnień oskarżonego A. L., pozwalały na stwierdzenie, że co do oskarżonego A. L. nie można było zakładać, że w chwili zawarcia umowy z pokrzywdzoną posiadał bezpośredni i kierunkowy zamiar wprowadzenia w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. L. od popełnionego przestępstwa, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie jako Sądowi II instancji.

Prokurator Rejonowy w Gryfinie w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Odstępstwem od wskazanej reguły, że kasację wnosi się wyłącznie od kary bezwzględnej pozbawienia wolności, jest sytuacja gdy formuje ten nadzwyczajny środek zaskarżenia jeden z podmiotów szczególnych, określonych w art. 521 k.p.k. lub jeśli kasacja zostaje wniesiona z powodu uchybień z art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

W przedmiotowej sprawie ten formalny warunek został spełniony, gdyż autor kasacji wskazał na naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. utrzymując, że doszło do nienależytej obsady Sądu Okręgowego w Szczecinie. Jednocześnie jednak obrońca podniósł, iż doszło również do obrazy wskazanych w *petitum* kasacji przepisów procesowych, które stanowią tzw. względne przyczyny odwoławcze. Wskazać dlatego należy, że te ostatnie zarzuty, w tym dotyczące naruszenia art. 4, 5 § 2, 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., są niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego, a to wobec kategorycznej treści przywołanego wyżej art. 523 § 2 i 4 k.p.k. W sytuacji bowiem, gdy A. L. został skazany na karę grzywny, czyli karę innego rodzaju niż kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, kontroli kasacyjnej w ogóle nie podlegają - z uwagi na ich niedopuszczalność w tym postępowaniu - zarzuty dotyczące naruszenia innych, aniżeli wyliczone w art. 439 k.p.k. przepisów.

Co do oceny sformułowanego z pkt. a), określonego jako bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wskazać należy, iż jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Przede wszystkim, z powołanej w uzasadnieniu kasacji uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, nie wynika, aby bezwzględnie każdy sędzia sądu powszechnego, który został powołany na stanowisko sędziego, na mocy postanowienia Prezydenta RP, po

uzyskaniu rekomendacji, poprzedzonej udziałem w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełniał standardu niezawisłości i bezstronności, a w konsekwencji aby każdorazowo sąd z jego udziałem był nienależycie obsadzony, w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zarzut skarżącego sprowadza się natomiast wyłącznie do tej okoliczności, przy czym nie zostały podniesione żadne okoliczności, z których miałyby wynikać wpływ określonego sposobu powołania na rozstrzygnięcie sprawy.

Z treści przytoczonej przez skarżącego uchwały wynika natomiast, że z podniesiona przez niego bezwzględna przyczyna odwoławczą zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzić będzie, ale w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Oznacza to, że dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu”, nie wystarczy wskazać jedynie na instytucjonalną nieprawidłowość powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r., lecz niezbędnym jest wykazanie *in concreto*, że konkretny sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości.

Obrońca A. L. w złożonej kasacji nie wskazywał na takiego rodzaju ułomności procedury powołania. Poza oparciem się na poglądzie lansowanym, w niektórych tylko środowiskach prawniczych, co do interpelacji wspomnianych uchwał, w rzeczywistości nie przytoczył jakichkolwiek rzeczowych uwag, mogących choćby w minimalnym zakresie sugerować, że proces powołania sędziego J. W. postanowieniem Prezydenta RP z 3 czerwca 2019 r. na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie mogło być wynikiem jakiś nieprawidłowości lub zaniedbania. Nie wykazał tym samym, aby wspomniany sędzia, nie gwarantował standardu bezstronności i niezawisłości.

Ubocznie należy tylko wskazać, że przytoczona w kasacji uchwała Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20 w aktualnym stanie

prawnym nie ma charakteru wiążącego Sąd Najwyższy, a jedynie argumentacyjny. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 została bowiem uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.). Wyroki Trybunału Konstytucyjnego, niezależnie od ich oceny, mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP). Oznacza to, że wiążą zarówno strony poszczególnych postępowań, jak i sądu orzekające, także Sąd Najwyższy.

Nie znajdując zatem postaw do uwzględnienia kasacji orzeczono jak w pkt. I postanowienia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego.

(EF)

[ms]